

[Hans Schmidt.]

den danske stat. Mine meningsfæller og jeg repræsenterer den fløj af grænselandets befolkning, som har valgt at tilhøre det tyske folk, men vi ønsker at forene det tysk-folkelige tilhørsforhold med det dansk-statslige, uden at der opstår en brist, og således at vi kan fremme en udvikling, der glatter ud på modsætningsforholdet og gavner begge parter i grænselandet. Det vil altså sige, at vi står positivt over for samarbejdstanken og mener, at vi bør drage denne tanke ind i grænselandets hverdag.

Modsætningsforholdet mellem de europæiske stater og nationer har overlevet sig selv eller burde i hvert fald have det, fordi vi simpelt hen ikke mere har råd til indre stridigheder, hvis vi vil hævde os. Det er en opgave, vi kun kan løfte i fællesskab.

Når vi nu som tyske nordslesvigere ud fra denne indstilling tilsiger den danske stat, dens overhoved, dens lovgivende myndighed dette positive forhold, gør vi det i fortrøstning til og forventning om at få de stene ryddet af vejen, som hindrer en sådan udvikling.

Det er min overbevisning, at hvis enheden og enigheden i vort gamle kontinent skal grundfæstes, så vil alle stater stå over for den nødvendighed at lade deres lovgivning præge af grænselandenes tarv. Gennem mange århundreder har det vel ikke været tilfældet. Lovene er af staterne tværtimod givet med det mål for øje at inkorporere grænselandene helt og holdent. Resultatet har været adskillende [i forholdet nationerne imellem]. Efter min mening må fremtidens løsen for alle parter være at sørge for en lovgivning, der sætter grænselandene i stand til at knytte sammen i stedet for at adskille.

Det har været mig en glæde netop i den sidste tid ved læsning af et dansk tidskrift at stifte bekendtskab med den danske historiker A. D. Jørgensens syn på dette spørgsmål. Han slog til lyd for den betragtning, at grænsen, dér hvor den nu ligger i dag, må kunne udvikle sig til et pant folkene og staterne imellem. Grænsen som et pant skaber det, som en

grænserevisionistisk opfattelse i dag ikke kan give: den skaber sikkerhed, og den kendsgerning, at et pant skaber sikkerhed, må kunne være udgangspunkt for en lovgivning på begge sider af grænsen, som skaber fred og frihed for alle de fire parter, der deler Slesvig på kryds og tværs: det danske statsfolk med det tyske mindretal og det tyske statsfolk med det danske mindretal. Ud fra denne anskuelse og overbevisning ønsker jeg at behandle de anliggender, som angår vort forhold til den danske stat, såvel dem, der berøres umiddelbart og er aktuelle, som også senere hen de forhold, vi må anse for at være fælles anliggender, vel vidende, at jeg også for disses vedkommende selvfølgelig kun kan tale på egne, henholdsvis mine vælgeres vegne."

Det, jeg her har gentaget, og som er nævnt for snart 4 år siden fra denne talerstol, står ikke blot ved magt ord for ord den dag i dag, men den stilling, slesvigsk parti bekender sig til, har fået en endnu stærkere betydning siden da. Jeg mener ikke i den forstand, at denne skulle være blevet mere selvfølgelig, men således at den, hvad tryghed og sikkerhed ved grænsen angår, har fået større vægt og mere værd i en tid, hvor mange føler sig truet i deres eksistens, og hvor den storpolitiske situation har udviklet sig i retning af et stigende krav om et snævert samarbejde på snart alle områder de vesteuropæiske stater og nationer imellem. Ved siden af denne nødvendighed står ganske naturligt ængstelsen for, at den ene stat politisk og økonomisk kan overfløje den anden. Jeg mener, at vi alle bør bidrage til, at fællesskabets lov bliver sat i højsædet også her i de store forhold, hvor magtens love ellers har stået i forgrunden.

Det er på denne baggrund, jeg mener, at også vor stilling har sin særlige værdi; og at denne værdi vil stå i forhold til den vægt, som tilslutningen til slesvigsk parti giver den, er jo givet.

I de forløbne 4 år har jeg gentagne gange fremført en række problemer og ønsker, som er opstået som en følge af forskellige efterkrigslove.

En generel løsning er der truffet ved lovændringer med hensyn til generhvervelse af valgretten og andre rettigheder, og i